

2006

Změň svůj svět

Přednášky modlitebního týdne mládeže

Změň svůj svět

O idealistech a těch, co mění svět

Jsem nadmíru nedůvěřivý, když potkám lidi, kteří začnou mluvit o tom, že chtějí změnit svět. Příliš mnoho idealistů a velkých řečníků se pokoušelo politicky prosadit své velkolepé vize o změně světa. Některým davy uvěřily, a oni se pak velmi rychle proměnili v diktátory mnohem horší než jejich předchůdci, které kritizovali. Jiné lidé neuznali a stali se z nich zatrpklí podivíni.

Čím víc poznávám jednoho člověka, který kdysi žil tady na zemi, tím víc se moje představa o změně světa mění. Tím člověkem je Ježíš. Není nějaký idealista. Ježíš je přítel, soused, obyčejný člověk, poutník – a ještě Bůh, Stvořitel lidstva. Dbá na to, aby se setkal s každým člověkem jednotlivě, a když se tak stane – začíná změna.

Významné i nepatrné biblické postavy po setkání s ním změnily svůj život. Začaly se angažovat v životě národa a měnit jej k lepšímu. Nikodém, velký učenec a učitel své doby, změnil po setkání s Ježíšem během jediné noci způsob svého myšlení. (J 3,1-21) Zacheus, státní úředník, bohatl z toho, že zvyšoval daně na úkor chudých. Když se setkal s Ježíšem, změnil svůj život a začal přispívat chudým a sociálně slabým ve své společnosti. (L 19,1-10) Římský setník z Kafarnaum, úředník, který byl zodpovědný za vojenské záležitosti ve svém regionu, odevzdal svůj život vlivu Ježíšových uzdravujících slov. (Mt 8,5-13) Nejen lidé velcí jménem, ale i nepatrní členové společnosti změnili svůj život, když se setkali s Ježíšem – slepý, malomocný, smrtelně nemocný, hříšníci a vyvrhelové, zločinci, výtržníci. Ti všichni zjistili, že Ježíš jim jde vstříc s otevřenou náručí, že je přijímá, že je opět začleňuje do společnosti a dává novou perspektivu pro jejich život, život jejich rodin a pro život každého, koho se dotknou svým svědectvím.

Nedokážeme za jediný týden změnit celý svět. Tyto přednášky nás však mají povzbudit k tomu, abychom se my sami nechali změnit Ježíšem. Pokud se změníme my, změní se dříve nebo později i naše okolí. Když se necháš „zapálit“ Duchem svatým, rozšíří se svědectví po celém Jeruzalémě (tvém městě) a pak i do dalších měst. Bůh přichází za člověkem a způsobuje jeho proměnu.

Během modlitebního týdne mládeže se budete scházet ke studiu Božího slova. Tyto přednášky mají být jen impulzem k přemýšlení, proto si přečtěte uvedené biblické verše a zabývejte se jimi svým vlastním způsobem, který nejlépe naplní potřeby vaší mládeže. Moc bych si přál, aby každé setkání sloužilo k posílení vašeho vztahu k Bohu. Zpívejte si a modlete se. Vaše setkávání splní svůj účel, když během týdne nebo na jeho konci pocítíte, že jste se setkali s Bohem zcela konkrétním, novým způsobem. Budu se za vás modlit.

Alberto F. Mambanca

„Jen ti, co se změnili, mohou změnit svět.“

S. Kierkegaard

O autorovi

Alberto F. Mambanca se narodil v Mozambiku. Teologii studoval ve Friedensau v Německu. Po ukončení školy pracoval na Adventistickém semináři v Mozambiku, kde pomáhal při vzdělávání místních kazatelů a domorodých misionářů. Později se přestěhoval do Bonnu v Německu, kde pracuje jako kazatel. Je ženatý a má dvě děti.

Změň pohled na sebe
a změníš svůj svět

*„I řekl Bůh: ‚Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.‘ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“
(Gn 1,26.27)*

Vyhozená plechovka od coly

Dnes jsem se hodně naštvál. Když jsem šel kolem značkového obchodu se sportovními potřebami, nedal se přehlédnout velký nápis – akce – 20% sleva na vše. A já jsem si zrovna před dvěma týdny právě v tomto obchodě koupil ne zrovna levné kalhoty. Poučil jsem se. Teď běhám po městě a sháním, kde mají levnější výrobek. Bud' čekám, dokud se to, co chci, nezlevní, nebo zkouším smlouvat o ceně (to zabírá zvláště před zavírací hodinou). Nej-úspěšnější jsem na tržišti, tam se můžete o ceně dohadovat, jak chcete. Umím stáhnout původní cenu až na polovic. Není to sice značkové zboží, ale i tam se dá sehnat dobrá věc za přijatelnou cenu. Snažím se prostě udělat všechno pro to, abych platil co nejmenší.

Také jste se nechali zlákat výhodnou nabídkou? Také jste využili akčních cen? Je neštěstím, že takovýto způsob myšlení pronikl i do mezilidských vztahů. Díváme se hlavně na „obal“? Nebo je pro nás důležitá i „kvalita výrobku“? A jakou cenu mu přisoudíme?

V tisku se objevil tento článek: „Dr. Harry Monsen, profesor anatomie na Lékařské univerzitě v Illinois, překvapil svět směšně nízkým zpeněžením člověka. Napsal: ‚Lidské tělo tvoří hlavně voda. Tělo člověka, který váží 55 kilogramů, obsahuje 4,5 kg vápníku, 1,4 kg fosforečnanů, 0,5 kg draslíku, 350 g síry, 350 g sodíku, 60 g magnezia a méně než 60 g železa, mědi a jódu. Pokud naše tělo rozložíme, jako hlavní část získáme vodu a pak několik chemických sloučenin, což dohromady nemá větší hodnotu než 5 nebo 6 dolarů.“

Když posuzuješ člověka, nedej se nacytat! Obal možná vypadá lákavě, ale obsah může být podřadné kvality. Začíná mi docházet, proč si někteří myslí, že opačné pohlaví je

tu jen k tomu, aby uspokojilo jejich chuť. Jako když máš chuť na colu: vypiješ ji a plechovku odhodiš. Lidská bytost se používá, dokud má „hodnotu“, a když už není dostatečně pěkná, člověk se jí snaží co nejdřív zbavit. Teď už chápu, proč mnozí chtějí odstranit nenarozené dítětko, když nezapadá do jejich plánů a představ. Už vím, proč někdo unese malého chlapce či dívku, zneužije je, zaškrtní a potom nechá v lese. Pokud je cena člověka tak směšně nízká, pomocí zbraní či chemických jedů si můžeme dovolit odstranit ty, co se nám nelíbí. Rozumím, proč jsou suroviny cennější než davy lidí, kteří jsou kvůli nim vyhnáni ze svých domovů nebo vyhubeni. Vždyť jejich hodnota je jen pár dolarů...

Abychom byli schopni vyřešit tento problém, musíme změnit vědomí vlastní hodnoty. Každá lidská bytost musí definovat svoji hodnotu a umět ji vyjádřit.

Jednou z možností, jak vypadat dražší, je změnit „obal“. Můžeš se obléct do materiálu, který je dražší než ty. Ukážeš společnosti, jak jsi dobrý – že na to máš. Ještě účinnější je nosit na krku a rukou drahé brilantové šperky a zbytek karátů si dát na prsty. Tričko bys měl mít aspoň 8-10x dražší, než jsi ty, kalhoty a boty aspoň 20x. Nesmíme zapomenout i na kompletní multimediální zařízení ve tvém obale na mobil a od určitého věku i na ten správný motor pod kapotou nějakého pořádného bouráku. Určitě se staneš nejoblíbenějším členem své party. Lidé budou ochotní investovat trochu víc, aby si tě získali. Budeš žádaným zbožím. Nikdo nebude chtít čekat, až tě umístí do výkladu v obchodě. Budou se snažit mít tě hned teď.

Ze začátku to možná bude fungovat. Určitý čas budeš spokojený se svým „obalovým materiálem“ a budeš se těšit z toho, jak se na tebe dívá tvé okolí. Brzy však celá hra začne od začátku. Když budou lidé s tebou ve styku delší čas, poznají tvé nitro, a ty se opět ocitneš v kategorii zlevněných výrobků určených pro výprodej. Pijde čas tě nahradit. Plechovka od coly se odhodí vedle cesty.

Drahý svou podstatou

Druhá možnost je určit svoji hodnotu, uvědomovat si ji, stát si za ní a dokázat ji navenek i vyjádřit. Tento proces začíná u Boha. Existuje Bůh, který je silnější a inteligentnější než jakákoli lidská bytost. Tento Bůh stvořil svět, uspořádal ho tak, jak to vidíme, a vytvořil určitý ekologický systém. Je to On, kdo řídí a koordinuje cykly přírody, země, nebe, vod a všech živých bytostí včetně člověka, protože i lidi naplánoval a zahrnul do svého stvoření: „I řekl Bůh: Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.' Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,26.27)

Tento verš jasně říká, že tvůj život a místo, kde žiješ, není nějakým omylem ani šťastnou náhodou. Nezačal jsi existovat náhodně, ba ani proto, že to tak chtěla příroda. Tvůj život nezačal jakousi neurčitou molekulou, která se postupně měnila na buňky, červy, zvířata a opice, takzvané předchůdce lidstva. Neexistuješ díky volnému výběru v přírodě. Z toho jednoznačně vyplývá, že přírodní materiály jako ropa, diamant, stříbro, zlato nebo dokonce peníze nemohou být cennější než ty. Všechno záleží na tom, co ty sám ze sebe uděláš nebo co z tebe učiní jiní.

Možná ti někdo řekl, že jsi nechtěné dítě. Možná si někdo přál, abys byl raději chlapcem nebo naopak děvčetem. Třeba měli rodiče jiné plány a jiné představy, ale neplatí to o Bohu. Bůh si přál, aby ses narodil ty, aby se narodil každý z těch, které potkáváš. Bůh nebyl překvapen, když tě viděl. Měl s tebou plány dokonce ještě dřív,

než tě plánovali tví rodiče. „Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti...” (Iz 44,2)

Dokonce i místo, kde jsi se narodil a kde právě teď jsi, patří do Božího velkolepého plánu – protože: „Celé lidstvo vytvořil z jediného člověka, rozsadil nás po celé zemi a vymezil jednotlivým národům prostor i dějinná období.“ (Sk 17,26 – SNC)

Bůh nedělá chyby. Albert Einstein řekl: „Bůh neháze kostky.“ Všechno, co vytváří, slouží jeho záměru. Z celého srdce si přeji, aby tato slova nebyla pro tebe jen stokrát opakovanou frází, ale hlubokým základem tvého života. Jsem přesvědčený, že když si to uvědomíš, najdeš klíč k tomu, jak přijmeš svoji osobnost, jak budeš zacházet se svým tělem a jaký postoj zaujmeš k druhým lidem. Je to pohled, který změní tebe a změní i tvůj svět.

Neocenitelný

Když Bůh stvořil svět, země byla pustá a prázdná – tak začíná biblická zpráva o stvoření. Všechno, co Bůh stvořil, stvořil prostřednictvím svého slova. Bůh

řekl... a stalo se podle jeho slov... a bylo to velmi dobré.

Pak se však Bůh zastavil a chvíli přemýšlel. Nic neřekl, jen si klekl, vzal kousek bláta a začal jej tvarovat... Do lidské bytosti vdechl dech, a člověk ožil. Takto stvořil muže a ženu – a Bůh viděl, že to bylo velmi dobré.

Představ

si, že by někdo dostal příležitost zprivatizovat slunce a rozprodat ho jednotlivým zemím nebo lidem. Kolik by asi stála jedna kWh sluneční energie? Kolik finančních prostředků by země vynaložily na sluneční světlo za určitý čas? Co by bylo na cenovce, která by visela nad světovými oceány nebo nad zemí a vším, co je na ní? Všechno bylo stvořeno výlučně Božím slovem. Všechno patří Bohu. Bůh dokonce nemusel ani nic učinit – stačilo říct.

Pokud nic z toho, co bylo stvořeno slovem, není na prodej a má nedozírnou cenu, oč větší je hodnota člověka, který je dílem Božích rukou?

„Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa...” (1 Pt 1,18.19)

Nikdo na této zemi nemá právo zacházet s tebou nebo jakýmkoliv jiným chlapcem či dívkou jako s plechovkou od coly nebo použitými kalhotami. Nikdo nemá právo kvůli penězům ohrožovat život jiného člověka. Nikdo nemá právo vystavovat nebezpečí život a štěstí lidí v útocích, teroristických akcích či válkách, ať už jsou jejich příčiny politické, ekonomické či náboženské. Nikdo nemá právo unášet, zneužívat, využívat nebo zabíjet děti. Nikdo nemá právo znásilňovat ženy, okrádat starší občany, vydírat, rozdělovat rodiny, vykořisťovat lidi, týrat je a ponižovat.

Nikdo nemá právo posuzovat ostatní podle oblečení, aut, původu, vzhledu nebo společenského postavení. Nikdo nemá právo sáhnout na život jiného člověka, ať už velkého nebo malého, protože člověk je tou nejdražší a nevzácnější částí stvoření. Bůh naplánoval a stvořil každého z nás.

Když ty a já skutečně pochopíme, že jsme Božím obrazem, že jsme nejdražší a nejvzácnější částí Božího stvoření, když si ty i já plně uvědomíme, že jsme středobodem stvoření i vesmíru, když nás oba naplní myšlenka, že každý člověk je neocenitelný, jedinečný a neporovnatelný – potom změníme svět.

Náměty k diskuzi

1. Proč mají lidé problém přijmout sami sebe? Jakou úlohu v tom sehrává společnost?
2. Čím přispíváš k tomu, že ostatní s tebou zacházejí podle principu „prázdné plechovky”? Vyjmenuj několik věcí.
3. Vezmi si kus papíru a napiš tři věci, které by se měly změnit, aby členové tvé mládeže i tvého sboru uměli přijmout skutečnou hodnotu každého člověka. Co bys měl změnit sám v sobě?

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ (Ř 12,1-2)

*„Jen ti, co se změnili, mohou změnit svět.“
(S. Kierkegaard)*

Když poptávka určuje nabídku

Obdivuji chameleony. Žasnu nad jejich schopností se přizpůsobovat. Občas jim to závidím, protože si myslím, že kdybych mohl dosáhnout takové úrovně přeměny, jakou mají tato zvířata, stal

bych se ideálním člověkem této doby.

Chameleony se vám nepodaří jen tak zaskočit, jsou to nejpřizpůsobivější zvířata, jaké znám. Mohou měnit barvu svého těla podle situace či prostředí, což jim pomáhá snadno se ukrýt a nestát se kořistí nepřítele. Navíc mohou kroužit každým okem zvlášť v rozsahu 360 stupňů. Dokážou hbitě vypláznout svůj lepkavý jazyk. Svůj ocas mohou zkroutit do různé délky, takže se zdá někdy delší, jindy kratší – podle situace. Ocasem se také zachytávají o různé předměty. No uznejte, není ten chameleon geniální zvíře? Nesympatické mi je jen to, že se živí hmyzem a jinými drobnými zvířaty.

Před několika lety biologové zjistili, že změna barvy u chameleona se nezakládá na jeho schopnosti přizpůsobovat se okolí, ale souvisí se stavem vzrušení a nervozity. Výslednou barvu vytváří pohoda, nemoc, strach, pocit nebezpečí a teplota. Od chvíle, co jsem se to dozvěděl, můj pohled na chameleony se změnil. Pochopil jsem, že toto zvíře nemění barvu na základě vnitřního přesvědčení a promyšleného rozhodnutí, ale pod vlivem vnějších faktorů. Vždy, když chameleon mění barvu, dává každému najevo, že mu něco chybí nebo že prožívá stres.

Benedikt Eisermann, současný filozof žijící v Düsseldorfu, to vyjádřil takto: „Žádné jiné přesvědčení není tak zafixováno jako to, že člověk je bytost s chybami a nedostatky.“ Právě to je na začátku děje, který mě mění na chameleona. Něco mě nutí si myslet, že nemám všechno a ani nedokážu udělat všechno pro to, aby mě společnost přijala a uznávala. Proto dávám pozor a maximálně se snažím, aby moje hodnota vzrostla. Předstírám vážnost

Změň sebe
a změníš svět

a důstojnost. Svým přátelům, známým a svému okolí dávám ustavičně najevo, že jsem pěkný chlapec či děvče. Víím, že tento boj bude trvat do konce mého života. Snažím se získat profesionální autoritu a postavení, v kterém mohu růst, udržet si seriózního a dobrého partnera a obklopit se lidmi, díky kterým se budu cítit silný a neohrožený. Měním se v člověka, jakého ze mne chce mít moje okolí. Žiji podle hesla: Požadavky vnějšího prostředí určují, jak žiji a jak se mám.

Po čase si zapomínám klást otázku, jak se stát člověkem, který je sám sebou, vědomý si svého původu a poslání. Už se nezamýšlím nad tím, kým ve skutečnosti jsem, co vlastně chci: nepřemýšlím o sobě a nemyslím na původní záměr, který mi

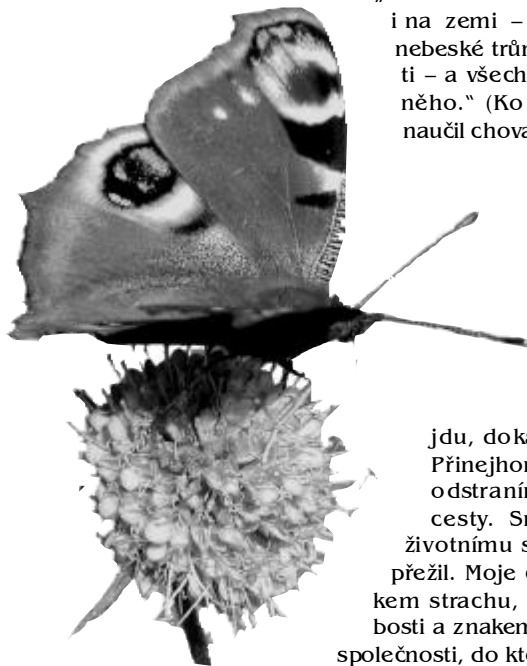
byl určen dávno před tím, než jsem se narodil. „Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ (Ko 1,16) Od té doby, co jsem se naučil chovat jako chameleon, řídím se následujícím citátem B. Eisenmanna: „Strom našeho života živoří, protože se mamě snažíme vyprodukovat krásná jablka, a neuvědomujeme si, že jsme hrušní!“

To je skutečně můj případ. Měním barvy, přizpůsobuji se situacím a názorům lidí. Jsem flexibilní a kamkoli jdu, dokážu vypadat skvěle a elegantně. Přinejhorším svým lepkavým jazykem odstraním toho, kdo se mi dostane do cesty. Snažím se přizpůsobit ubohému životnímu stylu mých kamarádů, jen abych přežil. Moje chování je ve skutečnosti výsledkem strachu, nervozity, tělesné a duševní slabosti a znakem toho, že se necítím příjemně ve společnosti, do které patřím. Jsem závislý. Navenek ukazují krásné barvy, ale uvnitř jsem vylekaný, zklamaný a vyčerpaný; jednoduše jsem slaboch – chameleon.

Skutečná změna – z larvy na motýla

Apoštol Pavel v úvodním textu také mluví o změně: Nezůstávejte takoví, jací jste, ale „proměňte se“. Nebudte ohební a přizpůsobiví, ale změňte se. Verš Ř 12,1.2 nepopírá změnu, ale motivaci k novým barvám. Změna není negativní; je to nutný proces v rozvoji každé bytosti. Pavlovi jde o příčinu a motivaci změny. Zdůrazňuje hledání toho, co je dobré, příjemné a dokonalé. Vychází z touhy po etickém a estetickém stylu (Fp 4,8), přičemž to, na co se člověk orientuje, je sám Bůh.

V řiši hmyzu prožívá podobnou přeměnu motýl. Motýli jsou nádherní. Aby však dosáhli tak krásných barev, musí projít několika vývojovými stadii. Nenápadné a nezajímavé vajíčko se změní v housenku, která je obvykle škaredá, až odporná.

Než housenka doroste do své konečné velikosti, několikrát svléká svoji starou kůži. Při tomto svlékání prochází těžkým, mučivým procesem. Je to pro ni velmi namáhavé. Pak se housenka mění v kuklu. V tomto stadiu jsou všechny její orgány postupně vyraženy a mění se na orgány motýlí. Kukla je vystavena všemožným vnějším nebezpečím, protože sama se nemůže ani pohnout. Buď visí na nějakém keři, stromě nebo jednoduše leží na zemi. Na konci tohoto stadia její kůže praskne a z kukly se s velkou námahou vyvléče nádherný motýl, okouzující úžasnými barvami a jedinečnými vzory. Během všech vývojových fází se tento hmyz živí jen rostlinkami. Chovatelé motýlů ví, že existují druhy motýlů, kteří – pokud nenajdou tu svoji pravou rostlinku, která je jejich oblíbeným zdrojem potravy – raději zahynou.

Vraťme se k Pavlovým slovům: „A nepřizpůsobujte se tomuto věku (jinými slovy – přestaňte napodobovat ducha této doby, nedovolte, aby vás svět, který vás obklopuje, měnil ke své podobě), nýbrž proměňujte se obnovou své mysli.“

Když Pavel vyzývá křesťany v Římě, aby se změnili, povzbuzuje je k trvalé a prospěšné změně. Nemá na mysli vnější změnu barvy orientovanou na současný stav okolí, ale změnu vnitřní. Jde o změnu myšlení. Naše mysl se bude orientovat na Stvořitele lidské existence. Není to změna dočasná, ale trvalé rozhodnutí, které se chce řídit Boží věčnou vůlí. Jinými slovy Pavel říká: Nežijte jako chameleon, který je navenek pěkný, šikovný, inteligentní a příznubivý, dokáže se zapojit do každého rozhovoru a přežije leckde. Žijte a ukazujte své barvy jako motýl. Jeho zbarvení je výsledkem procesu dokonalé přeměny. Jeho rozhodnutí přinášejí někdy i nepříjemné následky pro jeho současný stav. Bere na sebe velké riziko, když visí na stromě nebo

leží na zemi jen proto, aby se mohl vyvíjet dále.

Radši zemře hladem, než by

okusil
rostlinku,
která mu nesvědčí.
Když se přilepíš ke stro-
mu, přežiješ okamžiky, kdy
nebudeš vidět ani cítit zem
pod nohama. (J 15,4.5) Když se nebudeš
bránit a padneš do Božích rukou, zažiješ situace,
kdy se ti bude zdát, že jsi vystavený nebezpečí,
s kterým si sám neporadíš. Pavel nás vyzývá, abychom
se stali motýly, abychom byli ochotní rozhodnout se pro
nové, trvalé a úžasné stadium našeho života.

Říci změně ANOI

Skutečnou a trvalou změnu, která dokáže měnit svět, můžeš prožít jen tehdy, když nedopustíš, aby tě formoval okolní svět. Dovol Bohu, aby změnil tvé myšlení. Pavel to nazývá bohoslužbou, která je Bohu milá.

Rozluč se s minulostí a přestaň se snažit plodit lákavá jablka. Vždyť co když právě ty jsi předurčen plodit hrušky? Začni znovu a neboj se změny, která může bolet nebo být nepříjemná. Nechť tě povzbudí to, že z tvé kukly se vylíhne nádherný létající motýl. Bůh nechce, aby ses vzdal něčeho dobrého, pěkného a užitečného. Nabízí ti příležitost nepromrhat život a minulost nechat za sebou. Tak budeš mít možnost okusit něco z ráje, který Bůh zaslíbil svým dětem: „A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“ (Ř 8,17) Jsi Božím dědicem a Kristovým spoludědicem. Bohu patří nebe, celá zem i všechno, co je na ní, protože On to stvořil. (Ž 24,1)

„Jen ti, co se změnili, mohou změnit svět.“ (S. Kierkegaard)

Náměty k diskuzi

1. Jaké změny se bojíš a na jakou se těšíš? Proč?
2. „Strom našeho života živoří, protože se marně snažíme vyprodukovat krásná jablka, a neuvědomujeme si, že jsme hrušní!“ Jak s tímto citátem souvisí tvůj duchovní život?
3. Je tvoje víra založená na tom, co už roky praktikuje tvá rodina a tvůj sbor? Anebo máš odvahu hledat svoji vlastní cestu víry?

PONDĚLÍ

*„On všechno učinil
krásně a v pravý čas,
lidem dal do srdce
i touhu po věčnosti,
jenže člověk nevystihne
začátek ani konec díla,
jež Bůh koná.“ (Kaz 3,11)*

Tento verš patří mezi Šalomounovy nejmelan-
choličtější výroky. Tento princ, který se stal později
králem, měl všechno, po čem může člověk v životě
toužit a co může získat. Měl bohatou a šťastnou ro-
dinu. Jeho otec byl politik, za kterého se nemusel
před lidmi stydět. Získal nejlepší vzdělání, nejlepší
akademické hodnosti a nakonec i záviděníhodnou
pozici – stává se nejvlivnějším mužem svého národa
a kráčí v otcových šlépějích. Jako král nejen že
pokračuje v přepychovém životě, ale svůj úspěch zná-
sobuje. Dosahuje toho, co nedosáhl nikdo jiný; tím
překonává všechny ostatní krále. Možná by bylo dobré
připomenout, že Šalomoun nebyl vystresovaným
člověkem, jakými jsou někteří současní úspěšní manažeři
nebo milionáři. Ne, zdá se, že se naplno těšil ze života. Měl
čas na odpočinek. Měl několik manželek a mnoho druhků.

Přesto však Šalomoun nenachází to, po čem tolik touží.
Zdá se, že uvnitř ho něco trápí a šíří. Umím si představit,
jak po dni naplněném zprávami o úspěších v obchodě
i v zahraniční politice odchází do ložnice, uléhá na postel
a prolévá slzy prázdnoty a zoufalství. Napsal:

„V srdci jsem si řekl: Co potkáva hlupáka, potká i mne.
Nač jsem tedy byl tak nadmíru moudrý? A v srdci jsem
usoudil, že i to je pomíjivost. Vždyť po moudrém ani po
hlupákovi nezůstane památka navěky; všechno, co bylo,
bude v příštích dnech zapomenuto. Moudrý umírá stejně
jako hlupák. Pojal jsem nenávist k životu, zošklivilo se mi,
co se pod sluncem děje. To vše je pomíjivost a honba za
větretem ... Některý člověk se pachtí moudrě, dovedně a pro-
spěšně, ale musí svůj podíl předat člověku, který se s tím
nepachtí. Také to je pomíjivost a prachšpatná věc. Vždyť co
má člověk z veškerého svého pachtění, z honičky za
žádostmi svého srdce, z toho, jak se pod sluncem pachtí?
Všechny jeho dny jsou samá bolest a jeho lopota je plná
hoře; jeho srdce mu nedá spát ani v noci...“ (Kaz 2,15-17.
21-23)

Takové stavy marnosti lidé cítili nejen v dávných dobách;
objevují se ve všech dobách a ve všech generacích. Lidstvo

V tobě je čip,
který mění svět.

1

2

3

stále hledá něco, čím by vyplnilo prázdnotu, kterou člověk prožívá ve svém nitru. Nejistota, strach, zoufalství a vnitřní bolest se zmocňují srdce člověka a jeho život se stává nesnesitelný.

Sören Kierkegaard, vysoce uznávaný filozof, teolog a estét, vyslovil o životě tato zvláštní, ale pravdivá slova: „Oženiš se, a budeš toho litovat; neoženiš se, budeš toho litovat také. Ať už se oženiš nebo neoženiš, budeš toho stejně litovat. Zasměješ se nad nerozumností tohoto světa, a budeš toho litovat; budeš plakat nad nerozumností světa – a budeš také litovat. A tak, ať už se budeš smát nebo nad tím plakat, budeš toho litovat. Věříš děvčeti, vymstí se ti to; nevěříš mu, vymstí se ti to také. Věř jí nebo nevěř, vyjde tě to nastejno – budeš toho litovat... Toto je, pánové, ztělesněním moudrosti celého světa.“

Kolik z nás má rozvedené rodiče, kterým se nenaplnily jejich sny o lásce? Jak čas plynul, přišli na to, že samotné manželství nebylo tím, co v životě hledali. Kolik z nás jsme dětmi bohatých rodičů, ale vyrůstali jsme v osamocení, protože rodičům šlo v životě jen o kariéru a majetek? Kolik akademických pracovníků a talentovaných lidí muselo přiznat, že společnost je uznává jen pro to, co umí, a ne jací jsou jako lidé? Pozor! Nechci tím opěvovat sladkou nečinnost a lenivost, ale ani nekonečnou práci a ustaranost, která s ní souvisí. Chci jen ukázat mamost a zbytečnost toho, kvůli čemu se člověk v životě tolik natrápí.

A co já? Kvůli čemu se pouštím do nejkrajnějších experimentů svého života? Proč se mi zdá, že potřebuji vyzkoušet všechno, abych se následně mohl přidat na některou stranu? Vyhledávám různé sexuální vztahy? Proč, když si zvolím určitý životní styl, mě neustále pronásleduje pocit, že mi něco chybí? Věřím, že to všechno má jedinou příčinu: hlubokou prázdnotu v našem srdci, která nám nedá spát.

Jsi stvořený pro věčnost!

„Vyspělé země, jako je naše, jsou plné lidí, kteří mají po materiální stránce všechno, na co si jen vzpomenou. Navíc vlastní i nemateriální bohatství – mají šťastnou rodinu a žijí klidným životem. Přesto se však někdy stane, že se jich zmocní zoufalství. Uvědomují si jen jedinou věc – v jejich nitru je prázdnota. Nezáleží na tom, kolik jídla a pití do sebe nacpou, kolik aut a televizorů vlastní, kolik dětí vychovávají nebo kolik skutečných přátel si najdou, tato bolest zůstává.“ (Bernard Levin)

Tato díra, tato prázdnota a bolest nezmizí ani tehdy, když se budeme více angažovat, víc pracovat, mít větší moc, více peněz, víc vztahů, víc jídla nebo když budeme více spát. Tato prázdnota může být zaplněna jen zvenku. Jeden z velkých kazatelů naší doby jednou řekl: „Když v sobě objevíme touhu, kterou neuspokojí nic na tomto světě, přicházíme k závěru, že jsme byli stvořeni pro jiný svět.“ (C. S. Lewis)

Je to přesně to, co prožíval ve svém neštěstí Šalomoun: „On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.“ (Kaz 3,11)

Při stvoření dal Bůh do srdce každé lidské bytosti určitý čip. Jeho úkolem je udržívat spojení lidstva s věčností. Tím čipem je víra, která umožňuje spojení s Bohem, Stvořitelem. Jen pokud je toto spojení navázáno, můžeme žít plným životem, jaký nám Bůh nabízí. (J 10,10) V Ježíši máme ty i já dokonalý přístup k věčnému životu, protože On je „...ta cesta, pravda i život“ (J 14,6). Ježíš se těmito slovy nesnaží získat přízeň lidí. Jeho prohlášení je radikální. On není jedna z cest, jedna z pravd a jeden z mnohých životních stylů, který si můžeš zvolit. Ježíš je TA (jediná) cesta, TA (jediná) pravda a TEN (jediný) způsob tvého života. Šalomoun si

musel velmi bolestným způsobem uvědomit největší problém lidstva: že sami si nepomůžeme, že sami neodhalíme pravý smysl svého života. (Kaz 3,11) To znamená, že tento čip neumíme a nedokážeme odblokovat. Až když si skutečně uvědomíme, že jsme byli stvořeni pro věčnost, náš život opět získá ztracenou rovnováhu a už tady a teď budeme moci prožívat svůj život co nejplněji. (Viz J 3,16.36; 5.24; 6,40.46.68; 7,38; 8,12.51; 11,25.26; 17,3)

Nikdy toho nebudeš litovat!

Po slovech v Kaz 3,11 velký vladař a král Jeruzaléma Šalomoun prožívá novou dimenzi radosti a životního rozmachu. V následujících verších dodává: „Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro. A tak je tomu s každým člověkem: to, že jí a pije a okusí při veškerém pachtění dobrých věcí, je dar Boží.“ (Kaz 3,12.13) To je pravda, která změnila můj život, změnil tvůj život i život celého světa: Ježíš je smysl života. Rick Warren říká: „Smysl tvého života přesahuje tvé osobní naplnění, klid tvé mysli či dokonce tvé štěstí. Jde o mnoho víc než o tvou rodinu či tvoji kariéru. Jde dokonce o víc než o tvé nejodvážnější sny a představy. Když chceš vědět, proč ses ocitl na této planetě, musíš začít u Boha. On tě stvořil a stvořil tě pro svůj záměr.“

Náměty k diskuzi

1. Jak bys vlastními slovy definoval pojem „štěstí“?
2. Po přečtení této přednášky si možná někdo pomyslí, že křesťané jsou nejšťastnější lidé na této zemi. Souhlasíš s tím? Proč ano? Proč ne?
3. Proč je pro lidi obtížné přijmout slovo „věčnost“? Jakým konkrétním způsobem naplňuje víra v Ježíše prázdnost v našem nitru?

ÚTERÝ

„Mládenec Samuel vykonával službu Hospodinovu pod dohledem Élího. V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté. Jednoho dne ležel Élí na svém místě. Oči mu začaly pohasínat, takže neviděl.

Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána. Hospodin zavolal na Samuela...” (1 S 3,1-4)

Nebýlo to tak vždycky!

Škoda, že jsem se nenarodil dřív. Velmi rád bych totiž žil v době, kdy v církvi bylo všechno tak, jak to má být – upřímné a ideální. Chtěl bych patřit mezi mládež tehdejší doby. Myslím si, že v minulosti lidé oddaněji následovali Krista a byli aktivnějšími misionáři. Může se církev i v této všelijak narušené době stále nazývat církví? Jaký úkol v ní máš jako dospělý mladý člověk?

Samuel, syn Elkány, žil ve špatné době; anebo spíš – přišel do církve v nesprávném čase. Mladá generace před ním ještě poslouchala své rodiče; úcta a poslušnost tehdy patřily k životu. Ale nyní, za jeho dnů, lidé odcházeli od Boha a nikdo vážně nepřemýšlel o jeho existenci. „V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné...” (v. 1) Mohli bychom dokonce říct: Bůh už ke svému lidu nepromlouval.

Ani v Hospodinově domě (svatyni) nebylo všechno v pořádku. Na kněze a službu konající se nedalo spoléhat. Bohoslužebné obřady a zákony brali na lehkou váhu, šidili a vydírali ty, kteří přišli obětovat. Z obětovaného masa si pro sebe brali ty nejlepší kusky. „Od všeho lidu slyším o vás samé zlé věci.” (1 S 2,23)

Dokonce i hlavní kněz ve svatyni začal být neschopný. Už nebyl aktivní, nevěděl, co dělat, a neměl ani vidění pro svoji církev a lid, protože „oči mu začaly pohasínat, takže neviděl” (1 S 3,2). A jak víme, „není-li žádného vidění (proroctví, vidění o budoucnosti), lid pustne...” (Př 29,18). A skutečně tomu tak bylo.

Žít a věřit v takové době muselo být opravdu strašné! Určitě by vás to znechutilo.

Zamysleme se na chvíli nad izraelským národem.

Přemýšlejme o tom, jaké výjimečné postavení měl ve společnosti tehdy,

Služba a změna
svůj svět

když v jeho středu žili velcí proroci a vynikající náboženští vůdcové. Byli to lidé jako Mojžíš, kteří nikdy nedovolili, aby je jakýkoli světský nebo lidský vliv svedl z pravé cesty. Byli to vůdcové, kteří měli s lidem soucit a slitování. Byli to lidé jako Jozue, kteří zůstali věrni svému přesvědčení. Z jejich očí jsme mohli vyčíst, že věrnost Bohu je pro ně otázkou života a smrti. Byli to čestní lidé, kteří měli autoritu a moc a kteří dokázali motivovat celý národ pro Boží věc. (Viz Joz 24,14-16.) Byli to soudcové, kteří své životy úplně podřídili Bohu, šli za něj bojovat a bránili jeho věc. Jasně a nahlas jste tehdy mohli uslyšet Boží hlas: Bůh osobně rozmlouval s Noemem (Gn 8,15), Abrahamem (Gn 16,13; 17,3) a Mojžíšem (Ex 6,2). Čteme, že Mojžíš mluvil s Bohem a Bůh mohutným hlasem odpovídal. (Ex 19,19) Jedno je jisté: když se Bůh zjevoval svému lidu, když byl stále s ním a v pravé chvíli odpovídal na každou jejich otázku, tehdy bylo určitě lépe. Teď se však Izrael nacházel v situaci, která je popsána takto: „V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté.“ (1 S 3,1)

Jak je na tom tvůj sbor, jeho vedoucí a představitelé? A co upřímnost víry v tvém sboru? Jak se vyrovnáš s tím, když starší říkají, že v minulosti to bylo jaksi lepší, než je tomu dnes? Dokážou tě takové výroky znechutit? Čím se motivuješ? Nebo jsi ještě neslyšel, že křesťanská víra byla kdysi silnější a upřímnější než dnes? Že první adventisté byli lepší a aktivnější, než jsou ti dnešní? Že tehdy byli kazatelé vzorem duchovního života a nositelem víry a měli větší autoritu a vize než kazatelé dnes? Že církevní administrátoři a funkcionáři byli tehdy víc ovlivněni Duchem Božím, než je tomu dnes? Promlouvá Bůh i dnes? Existuje ještě něco takového jako zjevení? Můžeš se ještě spolehnout na kněze – služebníky Boží?

Vždycky to tak bylo

Jednou z těch hlavních věcí, které jsem si z příběhu o Samuelovi, synovi Anny a Elkána, vzal, je naučení o církvi: Co patří k podstatě zdravé církve? Je jasné, že církev je živý organismus, stejně jako samotní jeho členové. Nezáleží na tom, kdy žijeme, protože nepřijde nic nového, před čím by církev dříve nestála, co by se už v dějinách Božího lidu nebylo vyskytlo – a tyto dějiny jsou napsány pro nás. Jsou v nich zachyceny výšiny i pády. Boží lid vedli a řídili lidé. Ti všichni jsou však hříšníci, protože „není totiž rozdíl: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši“ (Ř 3,22-24).

To je reálná církev. Když si to uvědomím, povzbuzuje mne to k tomu, abych vůči ní zaujal pozitivní postoj. Jsem si totiž vědom, že Bůh už v dávné minulosti, ještě za dní Noeho, Abrahama, Mojžíše, Jozua a Samuela, rozhodl v její prospěch. Učinil to tak v čase prvních křesťanů v Jeruzalémě, ve středověku, během Millerova hnutí a prvních adventistických průkopníků, během světových válek – a dělá totéž i dnes. Boží církev žila a žije díky ženám a mužům, kteří byli silní a zároveň ochotní přiznat své slabosti a nedostatky. Na biblickém příběhu z první knihy Samuelovy se mi velmi líbí, že Bůh nezakrývá negativní stránky svého lidu a své církve, ale odhaluje je „k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2 Tm 3,16.17). Ano, vždycky to tak bylo. Ale je to jen jedna část poselství z 1 S 3.

Živá ryba plave proti proudu!

Je to zázrak, že v době nevěry a neposlušnosti, zavrnutí a odcizení Bohu je tam jeden člověk – malý chlapec – který slouží Bohu. (1 S 2,18; 3,1) Samuel se nepřidal k synům Élího, k jejich bezcharakternosti, bezohlednosti, nenasytosti a sobeckému jednání. Službu v chrámu nekonal s odporem a nezájmem. Nedovolil, aby se ho zmocnil pocit nesmyslnosti, pokud jde o jeho službu. Ne. „Mládenec Samuel vykonával službu Hospodinovu...”

Sloužil – to je první nevyhnutelná podmínka, která povede k tomu, že Bůh promluví k naší církvi a naší společnosti. Uvědomovaly si to i velké osobnosti Bible:

Mojžíš: „Hospodina, svého Boha, se budeš bát, jemu budeš sloužit, při jeho jménu přísahat.“ (Dt 6,13)

Jozue: „Bojte se tedy Hospodina a služte mu bezvýhradně a věčně ... Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit ... Já a dům můj budeme sloužit Hospodinu.“ (Joz 24,14-16)

Ježíš považoval svůj život za čin služby Bohu: „Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“ (Mt 4,10)

Pavel: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.“ (Ř 12,11)

I v období nepříznivém pro společnost a církev považovali tito muži za své poslání sloužit jedině Bohu. Bylo by pro ně lehčí přidat se k reptání svých současníků a kritizovat poměry a nevěru v církvi. Anebo se mohli rovnou pustit do řešení problémů. Oni se však rozhodli dělat něco jiného – neochvějně sloužit Bohu schopnostmi, kterými je obdaruoval. Nikdo jim netleskal ani nedával odměny za vynikající službu. Dělalí jedině – milovali Boha a sloužili svým bližním v církvi i společnosti. Bůh promlouvá k těm, kteří se mu odevzdají. Použil je v dějinách a změnil svět. Prostřednictvím těchto lidí „se Hospodin zjevoval ... svým slovem“ (1 S 3,21).

Tys mne volal?

Představ si detailně tuto scénu. Uprostřed noci Samuel slyší, že ho volá jeho pán. Pospíchá k němu. Když přijde k Élímu, vidí, že Élí spí. Ptá se jej, zda ho volal, a Élí mu odpovídá: „Já?“ Tato scéna se opakuje několikrát. Kdybych byl na místě Samuela, chápal bych to jako definitivní znamení únavy, stáří a pravděpodobně i stařecké senility. Tři věci mě šokují, vždy když čtu tento příběh:

a) Nedávej to do souvislosti s lidmi

Samuel si myslel, že ho volá Élí. Slyšel někoho volat své jméno a člověk, který ho mohl nejpravděpodobněji volat, byl Élí.

Ve společnosti a církvi jsi obklopen lidmi, kteří tě chtějí podporovat, usměrňovat a řídit. Tvoje služba je úzce spojená s lidmi, kteří ti důvěřují, motivují a vzdělávají. Někteří jsou ti vzorem. K službě tě však povolává jedině Bůh. Sloužit je božská mravní zásada. Jedině Bůh tě dokáže zmocnit k tvé službě. Toto vědomí je rozhodující, když potřebuješ získat stabilitu, a to zejména ve chvíli, kdy tě lidé zklamou; když mění své postoje a svůj vztah k tobě nebo k nim ztrácíš důvěru; když slábnou ve víře a kdy „oči jim začínají pohasínat“. I když oni selžou, důležité je si pamatovat: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“ (Iz 43,1)

b) Lidé jsou Boží nejceněnější kapitál

Samuelova služba se neomezovala jen na získání vyšší úrovně duchovního života, práci ve svatyni a účtu vůči kněžským pravidlům o čistotě. Bylo to něco víc.

Principy, podle kterých se mladý Samuel řídil, byly – pochopení a respekt pro lidskou rozmanitost a schopnost žít ve vztahu s nimi. To je pravděpodobně důvod, proč nikde nečteme o hádkách mezi Samuelem a syny ělího. Za svoji zodpovědnost považoval starat se o blaho všech a pomáhat starému knězi. Příběh ukazuje, jak byl Samuel ochoten dokonce i v noci posloužit čímkoli, co jeho pán a učitel potřeboval. To je důvod, proč Samuel pospíchal k ělího posteli, když uslyšel volání; a to ne jednou nebo dvakrát, ale tolikrát, kolikrát uslyšel volání. Proto je o Samuelovi napsáno: „Mládeneček Samuel však prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí.“ (1 S 2,26)

Pokud chcete na sobě zakusit působení Božího slova, musíte se ve své službě zaměřit na Boha i na církve a lidi, s kterými se setkáváte. Potřebujeme budovat kulturu, která je v protikladu k té, ve které žijeme. Nemůžeme se vyhnout zodpovědnosti vůči svému prostředí, proto se musí prohlubovat naše láska k Bohu i k lidem. Mt 25,35.36 jinými slovy říká: Zavolał jsem tě, a ty jsi mi odpověděl a pospíchal jsi, protože „cokoliv jsi učinil jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jsi učinil“ (Mt 25,40).

c) Poslouchej Boží hlas

Bůh zavolał Samuela v době, kdy ležel a odpočíval v Božím chrámě. Samuel byl pracovitým služebníkem církve. Pravděpodobně měl svůj kalendář nabitý aktivitami pro službu Bohu. Hlas Boží k němu nezazněl, když byl zaměstnán svými každodenními povinnostmi. Zazněl v tichu a klidu. Mnozí z nás, kteří se angažují v církevních nebo společenských aktivitách, nedokáží pochopit, proč ve svém osobním životě neslyší Boží hlas, a to i přesto, že věnují tolik času práci pro něj. Tito lidé často pocítují prázdnotu a rezignují, protože se nenaučili každý den si „lehnout“ v Boží svatyni, odpočívat a naslouchat Božímu hlasu.

Každému z nás Bůh říká: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou.“ (Zj 3,20)

Součástí služby v Božím chrámu je najít si čas a naslouchat Bohu, jen tak mu můžeme naplno sloužit. Účinnost Samuelovy služby spočívala v tom, že si našel dostatek času lehnout si do blízkosti Boží archy (k Božímu slovu) a poslouchat Boží hlas. Díky tomu se z něj stal člověk, který „prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí“ (1 S 2,26). A k tomu Bůh povolal tebe i mne.

Náměty k diskuzi

1. Z čeho jsou podle tebe lidé ve tvém sboru zklamaní? Jak se to u nich projevuje?
2. Jaký vztah máš k lidem, kteří stojí v čele tvého sboru? Ovlivňují nějakým způsobem tvůj život?
3. Představ si, že Bůh sedí přímo proti tobě. Chtěl by ses jej zeptat na něco, co se vztahuje k tvému sboru?
4. Proč je pro mnohé tak těžké sloužit Bohu ve své společnosti a v církvi?
5. Kdy naposled tě Bůh přímo oslovil? Jak se to stalo?

„Pelištejci se shromáždili, aby bojovali s Izraelem. Měli třicet tisíc vozů, šest tisíc jezdců a lidu takové množství jako písku na mořském břehu. Přitáhli a utábořili se v Mikmásu na východ od Bét-ávenu. Izraelští muži viděli, že se dostali do tísně a že lid je sklíčen. Lid se ukrýval v jeskyních, rozsedlinách, skalních stržích, slujích a jamách.“
(1 S 13,5.6)

„Jónatan tedy vyzval mládence, svého zbrojnoše: Pojď, pronikneme k postavení těch neobřezanců. Snad pro nás Hospodin něco udělá. Vždyť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil ať skrze mnoho nebo skrze málo ... Jónatan rozhodl: Pronikneme k těm mužům a znenadání se před nimi objevíme...“ (1 S 14,6.8)

„Když je Bůh tvým partnerem, lépe se ti podaří splnit velké plány.“ (Moody)

Když zvítězí hněv

To jsou stresy! Každý Izraelec ví, že Pelištejci se s nikým nebaví. Vždyť v této zemi žili dávno před tím, než sem přišli Izraelci. Jsou to bojovníci, lupiči a dobyvatelé. Žádný národ se před nimi nemůže cítit bezpečný; dokonce i mocní Egypťané měli co dělat, aby se ubránili jejich útokům.

Když přijdou Pelištejci, válce nezabráníte; a určitě to nebude maličkost! Nepomohou silácké řeči ani šikovní mládenci. Pokud jsou na cestě, můžete čekat to nejhorší!

Tentokrát to však byla chyba Izraele. Proč se chlubili, že Saulova vojska pobila pelištejské strážce? Proč Saulův lid oslavoval tak malé vítězství? Proč si tropili žerty z Pelištejců, jací jsou prý hrdinové?

Tento příběh mi připomíná jeden zážitek ze základní školy. Jednoho dne mi došla trpělivost. Rozhodl jsem se, že chlapci, který si ze mne pořád utahoval, konečně dám za vyučenou. Chtěl jsem mu ukázat (a asi i všichni ostatní ve třídě), že to nenechám jen tak. A pak nastal ten nešťastný den. Byla to jen malá uštěpačná poznámka. Strašně jsem se rozčúlil. Věděl jsem, že je vyšší než já a zřejmě i silnější, ale co na tom? Neměl jsem co ztratit. Tak jsem ho začal mlátit hlava nehlava. Točil jsem se přitom dokola, až se mně málem zatočila hlava. Možná jsem vícekrát udeřil sebe než jeho. To je vlastně jedno. Šlo o to, že jsem mu chtěl ukázat, že i já se umím nazlobit a bít. Pár minut

se zdálo, že jsem dosáhl svého. Slyšel jsem, jak mi někteří (dokonce i děvčata) fandí. Páni, to byl pocit! Lehko se vám oslavuje, když se vám zdá, že jste vítězem. Jak jsem však řekl, na vrcholu slávy jsem byl jen pár minut. Měl jsem vědět, že... Co bylo potom, na to nechci ani vzpomínat.

Stačí pár minut! Jen několik dní! Dokážeš se těšit z klidu, který zavládne ve tvém městě nebo zemi bez toho, abys žil ve strachu, že tvůj školní autobus může být kdykoliv vyhozen do vzduchu? Dokážeš se těšit z toho, že jsi dostal práci – možná jen na zkušební dobu – bez toho, aniž by ses bál, že ji jednoho dne ztratíš? Dokážeš být pyšný na pěkné děvče (nebo děvče na chlapce), které jsi potkal a navázal s ním vztah? Nebo na šťastnou rodinu, aniž by tě napadlo, že vaše láska může jednoho dne skončit? Dokážeš se těšit z akce, která je dnes ráno ve vašem supermarketu, aniž by tě napadlo, že se večer mohou snížit ceny ještě víc?

Přijdou politici a lidé jako Saul (nebo silní muži mé kategorie v základní škole), kteří budou slibovat vítězství nad nezaměstnaností, v krátkém čase víc pracovních příležitostí pro absolventy, příznivou politiku pro rodiny, účinnější boj proti terorismu a větší bezpečí a ochranu pro každého muže i ženu. My je budeme oslavovat a zvolíme je do vlády. Pár minut budou bít okolo sebe hlava nehlava. Možná svými pěstmi udeří sebe i jiné, ale skutečné problémy se jim vyřešit nepodaří. Na chvíli se stanou našimi hrdiny – ale skutečně jen na chvíli. Brzy se jich zmocní realita každodenního života. Přijde Pelištejec teroru, strachu, nezaměstnanosti, rozvodů, kolapsů v sociálních systémech, brutality, násilí; jako kdyby si ho sami přivolali. Bude mít lepší schopnosti a větší možnosti; přidá se k boji prostředky, o jakých jsme ještě neslyšeli. Začne obléhat a napadne společnost, rodiny, i chlapce a děvčata jednotlivě.

Naše společnost žije v době, která se podobá Saulově krátce před útokem Pelištejců. Roger Backer ve své knize „When sudden anger overwhelms“ píše o tom, že lidé trpí panickými záchvaty. Znenadání se jich zmocní nevysvětlitelný strach a většina neví, co má dělat. Když si lidé uvědomí (jako v 1 S 13,6), že jim hrozí nebezpečí a neštěstí, ukřývají se v roklinách, dírách, jeskyních a jamách, které si sami udělali. Někteří se snaží uniknout do světa drog a prostituce, zneužívání nebo beznaděje.

Všechno, anebo nic

Právě v této chvíli kráčí po vrcholu kopce jakýsi mladý muž – Jónatan. Není to nikdo, kdo by sehrál nějakou významnou společenskou, politickou nebo dokonce vojenskou úlohu v dějinách – a přece díky němu nastane rozhodující obrat. Jak to, že takový mladý muž jako Jónatan se uprostřed tohoto globálního strachu dokáže postavit Pelištejcům? Co ho k tomu motivuje? Odkud bere sílu jednat beze strachu z možných katastrofických následků? Je normální hrát si v takové situaci na hrdinu? Může se to stát snad jen v případě, že teď právě začíná a nemá žádné zkušenosti. Jak se může jakýsi chlapec odvážit udělat takový krok víry, když nemá za sebou žádný duchovní rekord, nemá pořádnou zásobu náboženských slov a nedosáhl ani duchovní zralosti? Mimochodem, jak se chce Jónatanovo dvojčenné mužstvo postavit proti armádě přinejmenším 6 000 Pelištejců na koních?

Je rozumné vzhledem k současným politickým poměrům bojovat za spravedlnost? Pokud se podíváte na zapojení světových velmocí do současných válek, vyplatí se ještě bojovat za mír? Může dojít v národě nebo ve světě k takovému ekonomickému a politickému úpadku, že nastane velká nezaměstnanost a jedno neštěstí

1

2

3

4

5

bude následovat druhé. Co motivuje někoho k tomu, že veřejně vystoupí proti rasismu, šikaně na pracovišti nebo ve škole, zneužívání, diskriminaci menšin, utahování si z jiných, i když tím riskuje vlastní život? Má to smysl, abyste se jako mládež angažovali v zlepšení životních podmínek lidí ve vašem městě?

Jónatan stojí před zvláštní situací. On a jeho otec vlastní zbraně. Jen Jónatan a Saul mohou v této situaci vyvolat boj a zmobilizovat lid. Jónatan je však jiný než jeho otec. Odchází spolu se svým zbrojnošem, aby se také přidal k boji – ale bez zvuku trub. Jónatan kráčí vpřed v pokoře, odhodlaný sloužit Bohu, protože ví, že bojovat nebude on, ale Bůh. (1 S 14,6) Jeho otci šlo jen o to, aby ho davy oslavovaly. Dokonce i na bojišti se chlubí cizím peřím a předstírá, že on je pravým hrdinou. (Viz 1 S 13,3,4.)

S důvěrou k činu

A tak Jónatan vezme své zbraně. Tento výraz používá i Pavel v Novém zákoně pro pravdu, čestnost, pokoj, víru, spasení, Božího Ducha a jeho slovo. (Ef 6,13-17) Tyto prvky – spolu s vědomím, že vítězství závisí výlučně na Bohu – se stávají hnací silou pro Jónatana i každého z nás; hnací silou, která odolá satanu i každé armádě na tomto světě.

V Bibli nenajdeme jediný Jónatanův výrok, který by vyjadřoval jeho stoprocentní přesvědčení, že Bůh zakročí v jeho prospěch. Jeho slova „snad pro nás Hospodin něco udělá“ neříkají nic o tom, zda byl přesvědčený, že Bůh bude jednat. Jaká víra se projevuje pochybnostmi? Kdybych byl jedním z těch, co nosili Jónatanovy zbraně, nečekal bych ani vteřinu a tohoto úkolu bych se vzdal. Nechci přece nosit zbraně člověku, který nevěří sám svému poslání. Nejsem ochotný riskovat, pokud dopředu nevím, jak to skončí. Nerad se k něčemu zavazuji, když neumím říct, co přinese budoucnost. Ovšem, k racionálnímu jednání nevyhnutelně patří „chladná“ úvaha! Nezaváží se přece k určitému vztahu, když mne můj partner může jen slovně ujistit o tom, že mě miluje. Jak mohu vědět, že se její (jeho) postoj za tři roky nezmění? Nebudu přece investovat čas a peníze na vysokoškolské vzdělání, když budoucnost v oboru je na trhu práce nejistá. Proč bych se trápil s evangelizačním programem mého sboru, když neumím odhadnout, zda se na konci někdo rozhodne pro Boha? Dokážeš se odevzdat Bohu, který je také takto nepředvídatelný? Dokážeš se odevzdat Bohu, který bude reagovat podle své momentální nálady? Takto končí tvá hrdinská víra, Jónatane?

A přece právě tento výrok víry přinesl zlom v bitvě Izraelců s Pelištejci. Tento postoj změnil nejen Jónatanův svět, ale způsobil i to, že Izraelci přestali být otroky Pelištejců a stali se svobodným národem. Tato slova přivedla jediného muže a jeho společníky k tomu, že zmobilizovali Boží armádu, která za ně bojovala tak dlouho, dokud nepřátelé Izraele neodtáhli zpět k hranicím své země. Jónatan ví, že „člověk má v srdci mnoho plánů, ale úrdek Hospodinův obstojí“ (Př 19,21).

Síla Jónatanovy víry spočívala v tom, že mu pomáhala být realistou. Jónatan není někdo, kdo se nechá strhnout svými vizemi a ztrácí pojem o realitě. Jónatan ví, kde jsou jeho hranice. Uvědomuje si, že jeho poznání a schopnosti nejsou dokonalé. Je přesvědčený, že vítězství nad jeho problémy přijde zvenku a že bez Boha nemá šanci být úspěšný. Mnohé biblické zázraky se staly právě tehdy, když lidé dospěli k tomuto bodu. Ve svých osobních zápasech museli uznat své hranice a uvědomit si, že Bůh začíná jednat tehdy, když jsou v koncích a pokorně

přiznají, že bez Boha to nezvládnou. Umlknou před Bohem, a tím mu dají prostor, aby mohl jednat. (Viz Ex 14,14.) Přestanou bít hlava nehlava všude kolem. Když poznají své hranice a dovolí, aby se jejich nitro stalo vnímavé pro Boží dílo, budou naplněni novou dynamickou silou od Boha a začnou konat divy, které změní jejich životy i tento svět.

V tomto příběhu je ukryto ještě jedno poselství: Jónatan ví a pevně věří, že Bůh je schopen to učinit. Neví, zda ho Bůh z této situace zachrání nebo zda vyřeší jeho problémy, ale umí si představit, že to dokáže. Nepochybuje o tom, co Bůh může udělat. Jeho svědectví – „...Vždyť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil ať skrze mnoho nebo skrze málo“ – je nejpozoruhodnějším vysvětlením pro jeho jednání. Věří v Boží výjimečnou sílu. Verš Žd 11,1 nám odevzdává stejné poselství: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“

Jen pokud lidé přestanou pochybovat o tom, že Bůh může vyřešit jejich problémy a že je schopen jim pomoci, dokáží zmobilizovat všechnu svoji energii, vstát a beze strachu vylézt na hory svých argumentů. Petr se rozhodl, že vhodí své sítě do moře, když to Ježíš řekl, a protože věřil Ježíšově moci nad rybami, vytáhl přeplněné sítě ze stejné vody, kde celou noc nechtyl ani jedinou. (L 5,4-7) Lidé, kteří ob stojí ve víře, dokáží motivovat své bratry a sestry a nastoupit do boje proti Pelištejcům svých dní, protože o Boží moci nepochybují.

A je tam i třetí poselství: Jónatan se nespolehá jen na samotné poznání a víru. Odevzdává se Bohu, o kterém právě hovořil, a vstává. Jónatan není jen duchovním teoretikem, který se uspokojí s rozsáhlou analýzou Božích možností, přednesenou ostatním bratrům a sestrám. Velkým pokušením, jak vybědnout z této situace, by pro něj bylo najít si pěkné místočko v jeskyni a svým společníkům povědět: „Znám velkého Boha. Může udělat cokoli. Určitě něco vymyslí, jen musíme být trpěliví!“ Bylo by to snadné, nechat všechno na Boha a celou situaci pozorovat s přesvědčením, že Bůh to vyřeší nejlíp. Bylo by to snadné, jednoduše stát stranou a sledovat, jak několik darebáků mlátí kamaráda ze školy nebo jak stará paní přechází na červenou a blíží se auto, nebo jak chladne tvoje přátelství, rozpadá se mládež, umírá sbor, a jednoduše říct: „Bůh něco vymyslí.“ Jónatan se aktivně zapojil do této nebezpečné situace a stal se tvůrcem osudu svého světa.

Od Jónatana jsem se něco naučil. Nemusím být vysoký. Nemusím mít všelijaká akademická vyznamenání. Nepotřebuji armádu, kterou tvoří „třicet tisíc vozů, šest tisíc jezdců a lidu takové množství jako písku na mořském břehu“ (1 S 13,5). Potřebuji Božího Ducha. (Za 6,4) Jeho Duch mi pomůže uvědomit si, jaká je moje skutečná situace v tomto boji o život. Dá mi víru v Boží nekonečnou moc a povzbudí mě k tomu, abych vstal, zapojil se a aktivně formoval sebe a svůj vztah s Bohem.

Náměty k diskuzi

1. „Pokud nevěříš na zázraky, nejsi realista.“ (Ben Gurion) Souhlasíš s tímto výrokem? Pokud ne, jaké máš námítky?
2. „Když je Bůh tvým partnerem, lépe se ti podaří splnit velké plány.“ (Moody) Může se stát, že se křesťané nechají unášet svými vizemi, které jsou odtržené od reality? Jaké plány Bohu předkládáš?
3. Je v Jónatanově přístupu nějaký konkrétní krok, který bys mohl použít ve své současné situaci, aby ses také vyšplhal na svoji „horu“?

„Od té chvíle začal Ježíš kázat: ‚Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.‘

Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: ‚Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.‘ Oni hned zanechali sítě a šli za ním. O něco dále uviděl jiné dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť; a povolal je. Ihned opustili loď i svého otce a šli za ním.

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.“ (Mt 4, 17-23)

Bůh vždy povolává nesprávné lidi! Nedá se přece pracovat s takovými komplikovanými lidmi a přitom si myslet, že změní svět!

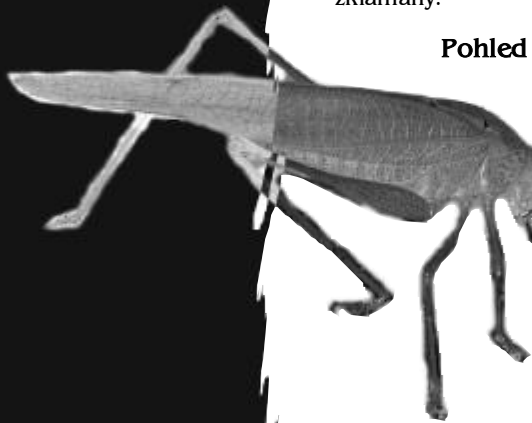
Když jsem začal naplno pracovat pro církev, měl jsem jasnou vizi. Pokud chce církev úspěšně splnit své poslání v našem městě i ve světě, potřebuje široký a pevný základ. Mládež má nadšeně pracovat pro Boha a aktivně se zapojovat do formování církevního i společenského života. Mladou generaci jsem považoval za největší potenciál a zdroj moci pro církev, která se má stát neuvěřitelnou hnací silou a místem, kde se bude Bůh setkávat s lidmi a měnit je. Tento názor zastávám i dnes.

Od té doby přešly dva roky. Vize v mém srdci ještě stále hoří, ale mám problém. Nenašel jsem mladé lidi, kteří by byli schopni realizovat mé představy takovým způsobem, jak bych si to představoval. Možná dokázali ledacos, ale určitě ne pracovat na změně tohoto světa podle mého scénáře. Dokonce ani když jsem se usilovně modlil, Bůh mi neposlal jediného člověka, kterého bych mohl považovat za vhodného pro tuto práci. Byl jsem tím zklamaný.

Pohled zvenku

Když jsem pozoroval svoji mládež, když jsem pozoroval členy svého sboru, když jsem přemýšlel nad našimi aktivitami a zaposlouchal se do našich diskusí, všiml jsem si, jak mě přemáhá rezignace nad lidmi mého sboru. Přestal jsem věřit tomu, že by tito líní a pohodlní lidé, kteří nevynikají žádnými pozoruhod-

Bůh chce změnit svět
a počítá přitom i s tebou

1

2

3

4

5

6

nými vlastnostmi, mohli něco změnit v našem městě, naší zemi, v našem národě a našem světě. Výrok „změň svůj svět“ byl z této perspektivy pro náš sbor jednoduše iluzí.

Podobná beznaděj, jakou jsem prožíval i já, se šířila už ve starozákonní době. Dvanáct mužů dostalo od Boha prostřednictvím Mojžíše určitý úkol – měli prozkoumat zaslíbenou zemi dřív, než ji Izrael dobude. Vize byla jasná, cíl stanoven. Každý věděl, že splnění tohoto úkolu změní život celého národa i světa. Vyzvědači však objevili v celém plánu jedno slabé místo – k dosažení tohoto cíle nenašli dostatek lidských zdrojů profesionální kvality. Zdálo se jim, že Izraelci nebudou schopni zemi obsadit. Zhodnotili to takto: „Viděli jsme tam zrůdy (obry) – Anákovci totiž patří ke zrůdám – a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobyly, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.“ (Nu 13,33) Řekli si: Zaslíbená země – to ano, ale nedá se dobýt s našimi lidmi, kteří vypadají oproti obyvatelům kenaanské země jako kobyly!

Vyznívá to jako moje modlitba před dvěma lety. Změň svůj svět – ano, chci změnit svět, ale ne s těmito lidmi z naší mládeže a sboru.

Pohled zevnitř

Když přemýšlím o sobě, mnohdy cítím, jak se mě zmocňuje beznaděj. Často jsem to já, kdo není schopen měnit věci, ne jiní. Nepovažuji se za člověka, který by dokázal něco změnit. Mnozí z nás jsou při pohledu na sebe zoufalí. Když se srovnáme s ostatními chlapci a dívkami, zdá se nám, že jsou lepší, atraktivnější, šikovnější, bohatší, tvořivější, přitažlivější a úspěšnější, pokud jde o motivování a změnu jiných. Mám šanci na své škole, fakultě nebo v partě ovlivnit ostatní a změnit svět? Kým jsem a co dokážu? Co vlastním? Mám ty správné schopnosti zaujmout pozornost lidí bez toho, abych se přitom cítil trapně? Vždyť v očích druhých lidí nic moc neznamenám!

Jsi v podobné situaci, v jaké se nacházel mladý Mojžíš několik let před tím, než musel splnit nejdůležitější poslání svého života. Jako mladý muž si zvykl starat se u svého tchána o dobytek. Možná se už vzdal všech svých životních plánů a snů. Školu skončil. Byl tam určitý problém, ale na tom už vlastně ani nezáleželo. Byl šťastně ženatý a měl vcelku dobrou práci. Když ho Bůh požádal, aby přijal úkol změnit svůj svět, muselo mu to připadat jako hloupý vtip. Velmi rychle si však uvědomil, že Bůh nežertuje. A tak začal uvádět argumenty, kterými se snažil Bohu dokázat, že je na špatné adrese. Byl si jistý, že není tím správným člověkem: Vždyť já jsem nikdo, nic nevlastním a nemám žádné schopnosti. (Ex 3,11; 4,1.10)

Na jeho skepticizmus Bůh odpověděl:

- a) budu s tebou (Ex 3,12)
- b) v rukou máš všechno, co potřebuješ (Ex 4,2)
- c) já jsem tě stvořil (Ex 4,11)

Je to typická forma hebrejské argumentace – nejprve popis následku, potom příčiny. V naší západní společnosti potřebujeme změnit pořadí (příčina, potom následek), abychom tento Boží výrok správně pochopili. Bůh mu říká: „Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“ (Iz 43,1)

Bůh ví, proč se rozhodne právě pro toho člověka. On je Stvořitel, obdaroval jej nadáním a schopnostmi, které jsou součástí jeho plánu. Člověka potřebuje k tomu, aby byly splněny jeho cíle a záměry. Bůh nedělá chyby, když někomu přiděluje určité

poslání. Povolává přesně toho člověka, kterého k tomu při stvoření určil. Bůh nedělá věci ledabyle a nemá v úmyslu nic komplikovat, proto neposílá nepatrné do boje s obry tohoto světa. Pokud opravdu věříš, že Bůh ti dal život a pověřil tě úkolem oslovit lidi ve městě, kde žiješ, potom si buď jistý, že jsi tím správným člověkem a tvá mládež a tvůj sbor jsou ti vyvolení, kteří mají vést lidi z vašeho města do zaslíbené země. Bůh důvěřuje lidem, s kterými se setkáváš, a to je důvod, proč je povolává. Já jsem se to musel učit velmi bolestivým způsobem. I Mojžíš a vyzvědači se to museli naučit, a stálo je to 40 let bloudění po poušti.

A nyní se dostáváme k úvodnímu příběhu z Mt 4,17-23. Ježíš řekl rybářům: Pojd'te a následujte mě. Stanou se z vás lidé, kteří změní svět. Vybral ty, kteří byli už dlouho zapojeni do práce. Neměli ovlivňovat politická rozhodnutí své doby. Neměli se procházet po městě v tmavých oblecích nebo módních šatech. Neměli vymýšlet nové rybářské postupy, které budou později patentovány, a chodit kolem lidí jako manažeři nebo velcí šéfové. Naopak, někteří z nich byli jen rybářskými pomocníky, učni v rybářském povolání. (Mt 4,21) Jejich každodenní život byl vlastně boj o přežití. Matouš na to dává zvláštní důraz, když říká, že byli rybáři. Bůh si zvolil tyto lidi, aby se účastnili nejdůležitějšího projektu ve vesmíru. Ježíš jde za nimi a prosí je, aby se k němu přidali a spolu s ním změnili tento svět.

Tento příběh nám říká, jakou neuvěřitelnou víru museli mít tito muži v Ježíše. Ježíš při jejich výběru neexperimentuje. Nechce prvně vyzkoušet, jak se mu bude spolupracovat s Petrem, Ondřejem, Jakubem, Janem. Uvědomuje si, že zde na zemi má jen omezené množství času. Proto od první chvíle projevuje těmto mužům důvěru. Je totiž přesvědčený, že to jsou ti, kteří splní Boží poslání. Ano, volá i tebe.

Ježíšovo povolání jde ruku v ruce s Božím ujištěním, podobně jako tomu bylo u Mojžíše:

a) Budu s tebou. Bůh volá k následování. Nechce, aby tito mladí lidé všechno opustili a bloudili po světě sami: mají následovat Mistra. On půjde vpředu a oni budou kráčet v jeho šlépějích. Tak budou v bezpečí a Boží ochraně a nikdy se neocitnou sami. On slibuje: „A spoléhejte na to, že já jsem vždy s vámi až do konce světa.“ (Mt 28,20 – SNC)

b) Ve svých rukou máš všechno, co potřebuješ. Neměli se učit nové triky ani se zúčastňovat různých „rekvalifikačních“ kurzů. Neměli se snažit změnit svoji individualitu. Své nadání a schopnosti mají použít tak, jak je k tomu Bůh obdařil a jak to od nich požaduje. Bůh nepovolává lidi dělat něco, co nedokážou, ale posilňuje jejich silné stránky.

c) Já jsem tě stvořil. Jakub a Jan dokážou okamžitě opustit otce a jít za Ježíšem, protože jsou přesvědčeni, že prostřednictvím Ježíše Krista přijdou k Bohu. Díky tomu se stávají součástí duchovní rodiny, která bude trvat navěky. (Ga 4,7; Žd 2,11)

Když Bůh povolává

Bůh nepovolává nesprávného člověka. Povolává ty, které potřebuje ke splnění svého poslání změnit svět. Bůh se rozhodl povolat Mojžíše, který choval dobytek. Rozhodl se povolat Izraelce na jejich cestu pouští a rozhodl se povolat tebe a všechny, které vidíš sedět v lavici svého sboru. Velmi jim důvěřuje, protože není Bohem experimentů. Albert Einstein řekl: „Bůh neháze kostky.“

Chce, abychom si uvědomili, jakou vizi má s těmito lidmi – změnit svůj svět.

Náměty k diskuzi

1. Kdy naposled jsi měl pocit, že vaše mládež či sbor dosáhl něčeho výjimečného?
2. V rukou máš všechno, co potřebuješ. V malých diskuzních skupinách zkuste zjistit, co vám dal Bůh do vašich rukou. Navzájem si pomozte objevit své silné stránky a děkujte za ně Bohu.
3. Jakou úlohu sehrává mládež vašeho sboru v životě obyvatelů vašeho města? Jak ti mohou biblické příklady pomoci pozitivně využívat to, co máš „v rukou“?

„Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků.

Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“

Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili.“

(J 21, 2.3)

„Padnout je dábelské. Zůstat na zemi je lidské.

Vstát je božské.“

Autor neznámý

Bůh je mrtvý!

V podstatě není pochyb, že tento příběh je skutečný – i když se zdá až příliš dobrý na to, aby to mohla být pravda. Vždyť obvykle jen žabí král se na konci pohádky mění v prince. Reálný život je jiný. Jeho heslem je: „Rybáři, drž se své sítě!“

Z Petra a jeho přátel, obyčejných rybářů, se stali poslové nebeského Krále; lidé, kteří změnili svět a pomohli budovat Boží království. Z těchto outsiderů společnosti, kteří pravděpodobně neměli žádné výjimečné vzdělání, se najednou stali studenti největšího Učitele světa a spolupracovníci na nejslibnějším projektu vesmíru. Stali se reprezentanty Božího království na zemi, ale s ústředím v nebi. Neuvěřitelné! Něco tady však nesedí. Zdá se to příliš nepřírozené. A přece to byla pravda. Ne však na dlouho. Po 36 měsících od jejich jmenování tyto slibné, na budoucnost orientované snahy padly. Ten, který stál za těmito snahami a který jim sliboval věčný život, byl zajat, odsouzen a ukřižován. Ježíš, Syn Boží, jediná naděje pro Petra a jeho přátele, je mrtvý. (J 6, 68.69)

Zkusme se vžít do situace, v jaké se tito lidé nacházeli. Muži, kteří zanechali své sítě, lodě, práci, malé rodinné obchody i vlastní rodinu, protože v životě stavěli na Ježíši, který jim sliboval hojný život (J 10, 10), zůstali najednou bez Učitele. Jaká byla jejich situace? O čem asi přemýšleli?

Tak tohle je reálný život

Patříš například do šťastné rodiny a ani si neuvědomuješ, že užívat všech jejích výhod není až tak samozřejmé, protože mnozí dnes žijí opuštění a osamělí. Ani si neumíš představit,

Příliš dobré na to,

aby to (ne)byla pravda!

1

2

3

4

5

6

7

že by mohl přijít den, kdy členové tvé rodiny už více nebudou chtít žít spolu a rozejdou se. Najednou se dozvíš, že tvoji rodiče se už velmi dlouho hádali, až nakonec oba souhlasili s tím, že se rozvedou. Určitě jsi věděl, že se mnohá manželství rozpadají a mnohé rodiny rozdělují, ale nikdy by tě ani nenapadlo, že nakonec i ty skončíš jako dítě rozvedených rodičů. Vždyť tvoji rodiče jsou křesťané a ty také. Bůh vždy slibuje – a Bible je plná takovýchto veršů – že nedovolí, aby padl ten, který mu důvěřuje. (Iz 40,28-31; 41,10.14; 43,1-3; 44,2.3) Máš pocit, že Bůh, který byl nadějí tvé rodiny i budoucnosti, už jím víc není. A právě tehdy se nacházíš ve stejné situaci, v jaké byl Šimon Petr se svými přáteli. Je Bůh mrtev?

Nebo jsi možná poctivý žák, student či spolupracovník ve svém kolektivu, kde jsi oblíbený. Máš dobré šance na úspěch a jsi spokojený. Zdá se ti, že se ti naskýtají dobré příležitosti pro budoucí kariéru. Finanční příjem máš zabezpečený, proto jsi šťastný a vděčný za to, co jsi doposud dokázal. Všechno jde hladce a ty si děláš plány do budoucnosti – postavíš si dům, založíš rodinu atd. Náhle však dostaneš výpověď z práce nebo onemocníš.

V církvi jsi plně zaangażovaný v novém projektu. Máš vize, cíle a metody, jak toho všeho dosáhnout. Jsi nadšený, protože lidé ti dávají najevo, že tvůj talent a schopnosti jsou potřebné a že sehraýváš významnou roli v dosahování velkých úspěchů. Všechno, co děláš, se ti daří. Jsi přesvědčený, že jsi konečně našel místo, kde tě Bůh potřebuje mít. Najednou se však projekt odloží na neurčito kvůli problémům v mezilidských vztazích. Plně zapojení členové týmu se odstěhují. Vznikají konflikty mezi lidmi ve vedení, hádky se spolupracovníky, manželské nebo rodinné krize v případě klíčových osobností... Najednou ztrácíš pevnou zem pod nohama. Uvědomuješ si, že tak, jak to bylo dosud, to dále být nemůže. Tvoje naděje mizí a ty rezignuješ.

Když vezmeme v úvahu okolnosti, Petrova reakce na tuto situaci je celkem logická. Petr není člověk, který by se nechal strhnout nebo přemoci melancholií. Nesoustřeďuje se na problémy, ale na jejich řešení. V každé situaci hledá to nejlepší možné řešení. Nevzdává se a nemrhá zbytečně časem.

Uznává své selhání, nevšímá
si nevráživých pohledů
přátel z rybář-

ského
spolku,
poznáme
sousedů, ob-
vinění manželky
a příbuzných.
Vstává, bere své
sítě a odchází.

Rozhodne se začít znovu
tam, kde před třemi lety přestal,
když se Bůh stal vládcem jeho života.
Proto říká: „Jdu lovit ryby.“ (J 21,3)

1

2

3

4

5

6

7

Tato scéna v sobě skrývá neuvěřitelný náboj. Jen Jan se jednou větou zmiňuje o tom, jaká byla následující noc. Bylo by zajímavé dozvědět se podrobnosti o tomto prvním rybolovu Petra a jeho přátel – ale bez Ježíše. Nemůžeme si nevšimnout rozporu s předešlými popisy: Učedníci vstupují v noci do lodě bez Ježíše – světla světa (J 8,12; 9,5) – a vyplouvají. Jsou na moři bez Ježíše, který utišil bouři (Mt 8,26). Házejí sítě do vody bez Ježíše, který stvořil všechny ryby (Gn 1,21) a tisíce lidí nakrmil jen dvěma rybami (J 6,11). Je jasné, jak to muselo dopadnout: „...Té noci však nic neulovili.“ (J 21,3)

Zdá se však, že evangelista klade v tomto příběhu důraz na něco jiného. Zajímá se o to, co se stane, když Ježíš, Syn Boží, přijde mezi lidi. (J 21,6;15,5) Je nápadné, že dává do souvislosti část dne s tím, že se unaveným, utahaným a zklamaným učedníkům zjeví Ježíš. Najednou je tam i světlo; je ráno. Mění se děj tohoto příběhu, objevuje se určitá dynamika – lidé začínají komunikovat (verše 5 a 6), někdo ví, kde chytat ryby (verš 6); někdo uznává svůj duchovní stav před Bohem i své hranice a nahotu (verš 9), je tam jídlo, lidé se spolu radují a jsou spokojeni (verše 12-14).

Bůh je živý

Když se ocitnu v situaci, kdy se mi zdá, že je Bůh mrtev, když prožívám (možná někdy jako ty) v životě „noc“, cítím se jako Petr a jeho přátelé, kteří strávili celou noc u chladné mořské vody, protože se jich zmocnilo zoufalství z Ježíšovy smrti. Když věci nejdou v životě tak, jak to možná On slíbil, když ztrácím ty, kteří mi byli blízcí a drazí, když musím vydržet to, na co sotva dokážu pomyslet, když prožívám situace, které mi může pomoci vyřešit jen Bůh, ale ten na pomoc nepřichází, když se blížím k hranicím své víry – to jsou všechno situace, kdy chci jít „lovit ryby“.

Petrův příběh však ukazuje, že dokud si Bůh nesedne do mé loďky a nedostane prostor v mém rybářském myšlení, nic se nezmění. Výsledek je stále stejný – nic nechytím. A když se mě někdo zeptá, zda mám nějaké jídlo, budu muset nahlas, zřetelně a čestně odpovědět: „Ne!“ (verše 3 a 5) Možná si nějaká ryba té noci bez Ježíše najde cestu do mé sítě. Nebude to však ryba, která by uspokojila můj hlad po trvalém vztahu a věčnosti. Freddy Mercury, úspěšný zpěvák rockové skupiny Queen, v interview krátce před svou smrtí koncem roku 1991 řekl: „Nejtrpčí věc je mít všechno na světě, ale být neopuštěnějším člověkem. Úspěch ze mne udělal idol a přinesl mi miliony, ale vzal mi něco, co všichni potřebujeme – trvalý, láskyplný vztah.“

Vytrvalost není lidská, ale božská vlastnost, protože jen Bůh je věčný. To je lekce, kterou se musel Petr znovu naučit. Ježíš stál přesně tam, na tom stejném místě, kde Petr strávil celou noc a kde hledal bezpečí a odpověď pro svůj život – hned vedle něj. Zdá se, jako kdyby tam Ježíš čekal, až Petr zvedne oči a uvědomí si, že Bůh stojí vedle něj. Někdy stačí vzpomenout si na Boha, chvíli nehlédět na sebe... Jistěže, pokud není kolem tma, která by zakryla Petrovi a ostatním učedníkům výhled.

Bůh není mrtvý. Ne, On žije! Žije v nové síle a ví, kde mohu najít ve svém životě skutečnou rybu. Pozorný pohled z vody na břeh změnil Petrovu noc na den s Ježíšem. Ve tvém životě s Ježíšem změň svůj pohled na současnou realitu, a změníš svůj svět.

V těchto dnech dezorientace, kdy mnohé ženy a muži hledají v oceánu společnosti jednu rybu, jež utiší jejich hlad po naději, pokoji, bezpečí, lásce a teple, jsou potřební lidé, kteří se soustředí na Ježíše. Ježíšovi učedníci, kteří na vlastní kůži zažili, jak Ježíš utišil bouřku a zázračným způsobem rozmnožil chléb, jsou povoláni dnes víc než kdykoliv předtím, aby se zapojili do společenského života a ukázali lidem Boha, který ví, kde chytit skutečnou rybu. Ne, tito učedníci nejsou lepší než ostatní. I oni budou muset ve svém životě řešit krize, neúspěchy, zklamání a „noci“. Ale znají směr, kterým vést lidi, aby se setkali s Bohem, jenž naplní jejich potřeby. To je důvod, proč v posledních deseti verších Ježíš třikrát říká Petrovi: „Pas mé ovce!“ (J 21,17) Změňte pohled lidí na Ježíše.

Náměty k diskuzi

1. Rozdělte se na trojice a pokuste se předvést následující rozhovor: Tvůj soused si vzhledem k těžkostem, které prožil, myslí, že Bůh je mrtvý. Ty jsi přesvědčený o opaku a chceš ho o tom s láskou přesvědčit.
2. Teď si úkoly vyměňte. Třetí ve skupině ať vás pozoruje a zhodnotí, zda se vám to podařilo.
3. Která role byla pro tebe nejtěžší? Proč? Po rozhovoru se spolu jeden za druhého pomodlete.

„To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“

(1 Tm 2,3.4)

Sním o tom, že si jednoho dne postavím dům. Nebude se podobat domům, jaké se obvykle staví. Bude to obrovská vila s úžasnou architekturou, s mnoha pokoji, velkými okny a širokým schodištěm. Uprostřed domu bych chtěl velký bazén. Všechno bude dokonale vybaveno a zařízeno. Vila bude stát někde blízko oceánu, kde je mírné podnebí. Chtěl bych, aby stála uprostřed nádherné zahrady, daleko od nejbližšího města. Představuji si, jak přijíždím domů v džípu s tmavými skly. Všude kolem jsou domy a krásná příroda... To je můj sen. Kdykoliv zavřu oči a začnu snít, vidím tuto vilu – moji vilu.

Jednoho dne, až budu mít práce po krk a na kontě dost peněz, až budu mít dost času, až naše děti odrostou a nebudou nás už potřebovat, potom přesvědčím svoji manželku, abychom si někde blízko moře postavili naši krásnou velkou vilu.

Tento sen mě ustavičně pronásleduje. Celé hodiny bych dokázal mluvit o všech detailech této vily a o všem, co mne v souvislosti s ní napadá. A kdybych věděl, že budu mít byt' sebemenší šanci svůj sen uskutečnit, do jeho realizace bych vložil všechnu svoji energii a talent.

Nepřipomíná vám to tak trochu Pána Boha? Pokud existuje bytost, která má všechno a dosáhne každého možného cíle, potom je to Bůh. Má Bůh nějaký záměr a cíl, který by ho „nutil“ vložit do něj všechnu energii a schopnosti? Jsem přesvědčený, že má! Bůh sní o církvi, o své církvi.

Sní o církvi, která je do široka otevřená, je přímo ve středu tohoto světa, této planety. Sní o církvi,

kte-
rá se rozhodne šířit jeho slovo, znásobovat počet jeho učedníků, žít jako jedno tělo, upevňovat vzájemné společenství a celým svým nadáním a schopnostmi sloužit tady a teď Bohu a lidem. Sní o církvi,

Stavba,
která mění svět

1

2

3

4

5

6

7

8

kteřá se snaží navázat kontakt s jeho dětmi a zachránit je. Takový je Boží největší sen. Jsou tři důvody, proč je tento sen pro Boha nejdůležitější.

1. Protože Bohu na církvi velmi záleží

„Dávejte pozor na sebe i celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna.“ (Sk 20,28)

„...kteřou si Bůh získal krví vlastního Syna“

Snažím si tato slova představit zcela konkrétně. Bůh řekl: Jednoho dne, až budu mít všechno, co budu na tento projekt potřebovat, až budu mít dostatečné zásoby a zvážím, že nastal ten pravý okamžik (Ga 4,4,5), potom tam dole, právě uprostřed země, vybuduji církev. Bůh, všemohoucí Stvořitel nebe a země, ten, který všechno vlastní (Ž 24,1), který je všemohoucí (Mt 19,26) a vševědoucí (Jb 37,16; 1 J 3,20) se takto rozhodl. Nenašel však nic, čím by mohl za svoji církev zaplatit. Nebylo nic na zemi ani na nebi, nic pod povrchem země ani v hloubce moře, co by mohl dát, aby vybudoval církev svých snů. Proto musel dát sám sebe.

Mým největším snem je vila u oceánu. Není to však sen, kvůli kterému bych byl ochoten obětovat svůj život. To bych se raději vzdal vily než života. Ale Bůh uvažuje jinak. Jen jeho krev mohla vykoupit církev. Neodsunul ji stranou, ale rozhodl se v její prospěch. Pro Boha byl tento plán tak důležitý, že jej zaplatil životem Ježíše Krista. Ano, církev je nejdůležitějším Božím snem.

Představte si, že bych měl dost financí a naskytla by se mi příležitost můj sen zrealizovat. Nejprve bych si určitě vypracoval plány. Pečlivě bych vybíral toho nejlepšího projektanta, který by byl odpovědný za celou stavbu. Tuto práci bych svěřil jen tomu, o kom bych byl pevně přesvědčený, že je ve svém oboru nejlepší. Nebudu přece riskovat špatným výběrem, zvláště když o tom sním celý život. Znáte někoho, komu byste se nebáli svěřit nejdůležitější projekt svého života? Koho byste zapojili do realizace svého snu?

Je téměř ironií, že Bůh nechal svoji církev na vás. Ano, čtete správně. Bůh nechal nejvzácnější věc, za kterou drazé zaplatil, na tobě a na mně. Svěřil ji tobě. Bůh nás povolal. Jsme zodpovědní za „staveniště“ jeho církve. Jak velice Bůh důvěřuje lidem a spoléhá se na ty, které povolává, aby mu sloužili! My patříme mezi ně.

Když si Bůh vybírá člověka, který má pracovat na jeho vysněném projektu, jsou jen dvě možnosti, jak můžeme reagovat:

a) Povolání můžeš odmítnout. Prostě to pustíš z hlavy, čímž dáš Bohu na vědomí: Bože, vybral sis nesprávného člověka. Nemám zájem zapojit se do tvého projektu.

b) Povolání můžeš přijmout. Na Boží rozhodnutí řekneš ANO. Bůh potom očekává, že do toho vložíme celou svoji profesionální kvalifikaci, energii a vitalitu, protože si uvědomujeme, že pracujeme na nejdražší věci, jakou si Bůh dovolil.

Pro realizaci Božího snu je poptávka po lidech, lidské schopnosti myslet a jakékoliv osobní tvořivosti. Je potřebné tento vesmírný sen zrealizovat. A právě to očekává Bůh ode mne. Očekává, že se přizpůsobím, ale také že budu efektivně komunikovat se stavitelem. (1 Te 5,17; Jk 5,16) Všichni dělníci na stavbě mají přijmout potřebné instrukce (1 Tm 3,16.17), protože nestavějí podle svých projektů, ale podle těch Božích. Bůh zná každý náskok lépe než my, protože je to JEHO sen.

2. Protože církev je nadějí pro tento svět

Pavel a Silas se jednou setkali s dozorcem vězňů, který se očividně chystal spáchat sebevraždu. Řekli mu: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ (Sk 16,31) Jen víra v Ježíše Krista může nepřetržitě měnit lidi k lepšímu. Změna společenského, ekonomického nebo politického stavu společnosti závisí na tom, kolik lidí v našem národě nebo ve světě přijme změnu, kterou v jejich životě způsobí Ježíš.

Ti, kteří se setkali s Ježíšem, kteří ho přijali a dovolili mu působit v jejich životě, nezůstanou stejní jako dříve. Teď budou jednat jako dozorce žaláře, který si nakonec uvědomil, že Pavla a Silase není třeba držet za zavřenými dveřmi. Pozval je k sobě domů, pohostil je a radoval se spolu s nimi a celou svojí rodinou. (Sk 16,34)

Přestavte si to! Ti, kteří dnes stojí se zbraní v ruce proti sobě, si sednou spolu ke stolu i se svými ženami a dětmi a nasnídají se! Ne, to není vysněný svět, ale realita v Božím plánu s církví. Podrobný projekt této církve byl již vypracován.

Mnoho velkých osobností Bible změnilo po setkání s Ježíšem svůj život, ovlivnilo svoji společnost a změnilo ji k lepšímu. Podívejme se na některé z nich:

Nikodém – učitel té doby; během noci, v níž se setkal s Ježíšem, dokázal změnit způsob svého myšlení. (J 3,1-21) Zacheus – státní úředník; jedno setkání s Ježíšem způsobilo, že změnil svůj život a začal být přínosem pro všechny chudé a společensky znevýhodněné lidi své společnosti. (L 19,1-10) Římský setník v Kafarnaum – úředník, zodpovědný za své vojenské záležitosti ve svém regionu. (Mt 8,5-13)

Nejen lidé velcí jménem, i nepatrní členové společnosti změnili po setkání s Ježíšem svůj život – slepý, malomocný, smrtelně nemocný, hříšníci a vyvrhelové, zločinci a výtržníci. Ti všichni zjistili, že Ježíš jim jde vstříc s otevřenou náručí, že je přijímá, že je opětovně začleňuje do společnosti a dává jim novou perspektivu života.

Taková je síla a moc církve.

Lidé v ní najdou Ježíše.

Prožijí změnu. Všechny trhliny se zahladí a rozdíly zaniknou. Všechna negativní označení, jež lidi rozdělují (jako např. vysoký, malý, hubený, obézní, muž, žena, chudý, bohatý, starý, mladý, liberál, konzervátec, člověk ze Západu, Východu), zaniknou a zůstane

jedna úroveň – Boží děti, Boží dědici a spoludědici Kristovi. (Ř 8,15-17) Takový je Boží sen.

3. Protože Bůh staví vilu tam nahoře pro tebe i pro mne

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1-3)

Pokud bych měl být realistou, mohl bych s klidem zapomenout na svůj sen o vile blízko moře, protože stav mého účtu mi něco takového nikdy nedovolí. Ale Bůh si mého snu všiml a na něco mě upozornil. I já chci důvěřovat Božímu slovu a věřit, že to, co zde Písmo říká, je pravdivé. A tak se svého snu – krásného domu – nevzdávám! Nevím, o čem sníš ty. Buď si však jistý, že Bůh o tobě ví a tvůj sen ti splní.

Pokud znáte někoho, kdo na tomto světě něco stavěl, potvrdí vám, že je to vždy spojeno s mnoha problémy a těžkostmi. Nemám na mysli jen nestabilní politické, vojenské, ekonomické nebo geografické okolnosti, ale také závist a nenávist ostatních. Téměř pravidelně vidíme fotografie lidí, kteří během jediné noci ztratili své domy, svůj majetek a mnohdy i život důsledkem přírodní katastrofy. Člověka to bolí. Navíc – je rozdíl, zda určitou peněžní částku věnuji na poskytnutí jídla na několik měsíců pro děti a lidi odkázané na pomoc, nebo ji utratím za novou ozdobnou kliku ke dveřím své vily.

Bůh však realizuje naše sny na místě, kde se nemůže stát nic nepředvídaného. Pracuje na nich tam, kde je dostatek místa pro splnění všech snů – v nebi. Nepřipravuje nám místo, kde strávíme posledních pár dní našeho života, ale vilu pro věčnost. Těším se na ten den, kdy si Ježíš a já vyměníme klíče. Bude to den, kdy my mu odevzdáme klíče od jeho vysněného domu – církve, a vzápětí dostaneme klíče k našim snům. Pokud tento sen nezmění svět, co potom?

Náměty k diskuzi

1. Jaký je tvůj životní sen, který bys rád realizoval?
2. Je tvůj sen součástí Božího snu? Pokud ano, jak s ním souvisí?
3. Porovnej tři důvody, proč je církev Božím největším snem, se situací tvého sboru. V čem jsou rozdíly? Najdi tři konkrétní kroky, jak přemostit tuto propast mezi Božím snem a realitou na zemi. Popovídejte si o tom s vaším kazatelem nebo starším sboru a podělte se s ním o své myšlenky.
4. Jako mládež zorganizujte program, kterým připomenete svému sboru, jaký je Boží ideál církve.

UNIJNÍ KONGRES MLÁDEŽE 2006

INFORMACE PRO ÚČASTNÍKY

Prožil jsi už nějaké tvrdé zastavení v životě, které tě přinutilo uvědomit si, že skutečná realita je něco jiného než „reality show“?

Znáš osobně Přitele, který nejlíp rozumí tomu, co prožíváš ve své každodenní realitě? Víš, kde jsou hranice tvých možností?

Máš příležitost přijet a na vlastní kůži to vyzkoušet. Pozvi i své kamarády a využij šanci poznat nové lidi a prožít týden, který se pro tebe může stát prvním krokem do skutečné reality.

MÍSTO: Chatová osada Manínska Tiesňava u Povážské Bystrice (SR)

TERMÍN: 2.-9. července 2006

UBYTOVÁNÍ

Bungalovy:	buňky 2-3lůžkové pokoje s WC a sprchou
Chatky:	3-4lůžkové chatky, WC a sprchy společné v campingu
Vlastný stan:	ve vlastním stanu, WC a sprchy společné v campingu
Karavan:	ve vlastním karavanu, WC a sprchy v campingu

PŘIHLÁŠKY zašlete na adresu vedoucího mládeže ve svém sdružení. Termín uzávěrky přihlášek je 30. 4. 2006. Ubytovací kapacita je omezená, místa budeme obsazovat podle pořadí přihlášených.

INFORMACE a přihlášky naleznete i na www.pathfinder.cz a www.poslitodal.cz

Změň svůj svět – přednášky modlitebního týdne mládeže 2006

příloha časopisu PATHFINDER ročník V. příloha č. 1/2006

Překlad textu:

Mgr. Michaela Hrachovcová

Grafická úprava:

Ing. Dušan Bielik

Zodpovědný redaktor:

Mgr. Dan Hrdinka

Advent[®]
Orion

Vydal Klub Prieskumník-Pathfinder o.z. Cablkova 3, 821 04 Bratislava 2
ve spolupráci s vydavatelstvom Advent-Orion s. r. o.

Vytiskl alfaPRINT, Martin, ISSN 1536-0787, náklad 1100 ks © 2006 Klub Prieskumník-Pathfinder

uni jni kongres mladeze

Manínská Tiesnava
2-9 cervence 2016

Aneb jak se drzet zuby - nechty.
aby nám život nevzal úsmev.

Prožil jsi už nějaké tvrdé zastavení v životě,
které tě přinutilo uvědomit si, že skutečná realita
je něco jiné jak "reality show"?

Znáš osobně Přitele, který nejlíp rozumí
tomu, co prožíváš ve své každodenní realitě?

Víš, kde jsou hranice tvých možností?

Máš příležitost přijet a na vlastní kůži to vyzkoušet.

Pozvi i své kamarády a využij šanci poznat nové lidi a prožít
týden, který se pro tebe může stát prvním krokem do skutečné reality.

obcanske sdruzeni klub PATHFINDER
oddeleni mladeze cirkve adventistu sd

www.pathfinder.cz

www.poslutodal.cz

Oddělení mládeže CASD

